

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติได้มีมติผ่าน “ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน” (Universal Declaration of Human Rights) เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ.1948 (พ.ศ.2491) เพื่อแสดงเจตจำนงในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตามกฎหมายบัตรสหประชาชาติในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขและสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบรรดาประเทศสมาชิก ปฏิญญาสากลฉบับนี้มีเนื้อหาสาระสำคัญกว้าง ๆ ที่กำหนดหลักประกันสิทธิเสรีภาพของคนทุกคน โดยไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง หรือสถานะอื่น ๆ ทั้งสิทธิของพลเมือง สิทธิทางการเมือง สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม โดยประเทศไทยเป็นภาคีหนึ่งที่รับรองปฏิญญานี้ ตั้งแต่ต้น แต่เพิ่งปรากฏเป็นรูปธรรมชัดเจนในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ได้บัญญัติถึงสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไว้ในส่วนบททั่วไป ในมาตรา 4 มาตรา 5 และส่วนสิทธิเสรีภาพของชนชาวไทยในมาตรา 26 ถึง 65 เช่น มาตรา 30 บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน มาตรา 31 บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพ ในชีวิตและร่างกาย มาตรา 33 ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด มาตรา 34 สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง มาตรา 38 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการนับถือศาสนา มาตรา 43 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี โดยรัฐ ไม่เก็บค่าใช้จ่าย มาตรา 46 บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีต ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่น มาตรา 50 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ มาตรา 52 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการทางสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มาตรา 56 สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมทั้งกับรัฐและชุมชนในการบำรุงรักษาและการได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ มาตรา 58 บุคคลย่อมมีสิทธิรับทราบข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยงานราชการ

เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีคนหลายกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมาก ทั้งคนไทยที่เป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศและชนกลุ่มน้อยที่กระจัดกระจายตั้งถิ่นฐานอยู่ในพื้นที่ต่าง ๆ อาทิ ชาวเขา ชาวไทยใหม่ ชาวกู เป็นต้น ซึ่งการได้รับสิทธิทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในอดีตนั้นจะมีอยู่เฉพาะคนไทยและชนกลุ่มน้อยบางกลุ่มเท่านั้น เช่น ชาวเขาใน

โครงการพระราชดำริ เป็นต้น แต่ในทางตรงกันข้ามมีชนกลุ่มน้อยบางกลุ่มในประเทศไทยที่ไม่ได้รับสิทธิทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม เนื่องจากมีจำนวนน้อย รัฐจึงไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก การกำหนดหลักประกันสิทธิ เสรีภาพ ของคนทุกคนตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทำให้ชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยได้รับสิทธิทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมเพิ่มมากขึ้น เพราะชนกลุ่มน้อยเหล่านี้ได้ชื่อว่าเป็น “คนไทย” ซึ่งต่างก็อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์และแนวทางในการดำเนินชีวิตภายในขอบเขตของสังคมไทยร่วมกัน รวมทั้งชนกลุ่มน้อยส่วนหนึ่งก็ได้รับสถานภาพเป็นพลเมืองไทย จึงควรได้รับการรับรองสิทธิเสรีภาพและการคุ้มครองภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๔๐ ตามมาตรา 5 ซึ่งบัญญัติว่า “ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน” และมาตรา 30 ที่บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้...” แต่ในทางปฏิบัตินั้นชนกลุ่มน้อยบางกลุ่มยังได้รับสิทธิบางประการไม่เท่าเทียมกับคนไทยซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ และบางครั้งยังถูกเอารัดเอาเปรียบ ถูกกีดกัน และถูกเลือกปฏิบัติ ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้งถูกมองว่าเป็นปัญหาสังคม เนื่องจากมีภาวะเงื่อนไขไม่สอดคล้องกับค่านิยมของคนส่วนใหญ่ในสังคม ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างชนกลุ่มน้อยและชนกลุ่มใหญ่ในสังคมมีลักษณะเป็นปัญหา เช่น การแสดงกริยาต่อต้านและโต้ตอบ การแสดงความรังเกียจเคียดแค้น หรือความมีอคติ เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้ส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครองของประเทศ (ลิขิต ชีรเวคิน 2521: 1-12)

ชาวเลหรือชาวไทยใหม่เป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งในสังคมไทยที่มีเชื้อชาติกลุ่มเมลานีเซียน (Melanesian) ที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทยทางชายฝั่งของทะเลอันดามันตอนใต้ในพื้นที่จังหวัดระนอง จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดสตูล ชาวเลเป็นชนกลุ่มน้อยที่รักอิสระ รักความสงบ ไม่มีศาสนา เชื่อภูตผีปีศาจและบรรพบุรุษ รวมทั้งมีภาษาพูดเป็นของตนเองในตระกูลมลาโย-อินโดนีเซียนซึ่งมีลักษณะคล้ายกับภาษามลายู (เนตรดาว แพทย์กุล 2535 : 6) ทำให้ชาวเลเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มของตน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากชาวเลเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีจำนวนน้อย และกระจัดกระจายอยู่ในหลายพื้นที่ จึงไม่ได้สร้างปัญหาทางด้านการเมืองการปกครองของประเทศ แต่ขณะเดียวกัน ชาวเลกลับไม่ค่อยได้รับความสนใจ ความเอาใจใส่ หรือได้รับความช่วยเหลือจากภายนอกเท่าที่ควร

(ประเทือง เครือหงส์ 2541: 1-3) ส่งผลให้ปัจจุบันชาวเลกลายเป็นคนชายขอบของสังคมที่ดำรงชีวิตท่ามกลางการปิดล้อมของกระแสนิยมและประสบปัญหาการถูกเอารัดเอาเปรียบ การถูกกีดกัน และการถูกเลือกปฏิบัติ เช่นเดียวกับชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่น ๆ ในสังคมไทย ทั้ง ๆ ที่ชาวเลเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมาช้านาน มีสถานะเป็นคนไทย และมีหน้าที่เท่าเทียมคนไทยทุกประการ ไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง คือ ชาวเลต้องไปลงคะแนนเสียงของตนในการเลือกตั้งทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับประเทศ มีหน้าที่เสียภาษีและหน้าที่ในการรับราชการทหาร โดยการทำหน้าที่ของพลเมืองไทยดังกล่าวเป็นการแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีในชาติ เป็นการแสดงตนว่าจะไม่คุกคามต่อความมั่นคงของประเทศ และสถาบันทางสังคม เนื่องจากชาวเลส่วนหนึ่งก็เป็นผู้ที่ได้รับสัญชาติไทยอย่างถูกต้องตามกฎหมาย จึงย่อมได้รับสิทธิ เสรีภาพอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกันในทางกฎหมาย และมีบทบาทหน้าที่ในฐานะพลเมืองไทยเฉกเช่นคนไทยส่วนใหญ่ของประเทศเช่นกัน แต่การที่เป็นชนกลุ่มน้อยทำให้ชาวเลส่วนหนึ่งยังคงมีความรู้สึกว่าคุณค่าต่ำกว่าคนไทยทั่วไป เนื่องจากความแตกต่างด้านเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ประกอบกับชาวเลส่วนหนึ่งยังไร้เอกสารแสดงฐานะของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นทะเบียนบ้านหรือบัตรประจำตัวประชาชน ทำให้ต้องประสบปัญหาหลายประการ เช่น ปัญหาเรื่องการจ้างแรงงาน ปัญหาเรื่องการค้าขาย ปัญหาการขาดสิทธิการรับการรักษาพยาบาลและการเข้ารับการศึกษาระดับมัธยม รวมทั้งปัญหาเรื่องที่ดินทำกินซึ่งอาศัยมาเป็นเวลายาวนาน แต่ขาดเอกสารสิทธิ์และกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ทำให้ที่ดินทำกินของชาวเลตกอยู่กับบุคคลอื่น เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวเลในพื้นที่เกาะสิเหร่ (ชุมชนบ้านแหลมตึกแก) ซึ่งเป็นชุมชนชาวเลกลุ่มดั้งเดิมที่อาศัยบริเวณเกาะภูเก็ตมาเป็นเวลานานกว่าร้อยปี ถือเป็นชุมชนชาวเลที่มีการผสมผสานทางวัฒนธรรมที่ยังคงรักษาความเชื่อและพิธีกรรมเอาไว้ ซึ่งชุมชนชาวเลประสบปัญหาที่มาจากการพัฒนาที่ปิดกั้น กดทับ กีดกัน เบียดบังโอกาสและสิทธิอันชอบธรรมของชาวเล เพียงเพราะการไม่รู้หนังสือ ไม่รู้และไม่สามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ที่มี ส่งผลให้ชาวเลทำได้เพียงการมองคนไทยอื่น ๆ กอปรโอกาส สิทธิ ที่ดิน ท้องทะเล และภูมิปัญญาของพวกเขาจากการพัฒนาเท่านั้น (เลิศชาย ศิริชัยและคณะ 2546: 141) ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีความรู้สึกเป็น “คนภูเก็ต” และเป็น “คนไทย” คนหนึ่งในสังคมไทยที่ต้องการให้คนไทยส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาการรับรองและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของชาวเล และการแสดงสิทธิ หน้าที่ และความสำนึกทางการเมืองในฐานะพลเมืองไทยของชาวเล ภายใต้ฐานคิดสิทธิมนุษยชน สิทธิและหน้าที่ของพลเมือง สำนึกทางการเมือง และวัฒนธรรมทางการเมืองเพื่อนำไปสู่การรับรอง คุ้มครอง และส่งเสริมสิทธิ หน้าที่ สำนึก และวัฒนธรรมทางการเมืองของชาวเลในฐานะพลเมืองไทย รวมทั้งสถานะด้านสิทธิมนุษยชนของชาวเลให้เป็นไปตามปณิญา

สากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน เพื่อให้ชาวเลดำรงสิทธิ เสรีภาพ หน้าที่ในฐานะพลเมืองไทยหรือชนชาวไทยได้อย่างเต็มภาคภูมิ และเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาการรับรองและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของชาวเลจากเจ้าหน้าที่ของรัฐในด้านการรักษาจารีตประเพณี ที่อยู่อาศัย นโยบายเกี่ยวกับที่ดิน และการดูแลสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิต

2.2 เพื่อศึกษาการแสดงสิทธิ หน้าที่ และสำนึกทางการเมืองของชาวเลในฐานะพลเมืองไทย จำแนกเป็น

2.2.1 สิทธิในฐานะพลเมืองไทย ได้แก่ สิทธิของบุคคลและสิทธิของบุคคลในครอบครัว สิทธิในการพิจารณาคดี สิทธิในการเข้าถึงบริการของรัฐ สิทธิในร่างกาย และสิทธิของท้องถิ่น

2.2.2 หน้าที่ในฐานะพลเมืองไทย ได้แก่ หน้าที่ในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง หน้าที่เสียภาษี และหน้าที่ในการรับราชการทหาร

2.2.3 สำนึกทางการเมืองของชาวเลในฐานะพลเมืองไทย ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิ หน้าที่ความเป็นพลเมืองของชาวเล ความสนใจทางการเมืองของชาวเล และการแสดงออกทางการเมืองของชาวเล

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน สิทธิหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิพลเมือง ความสำนึกทางการเมือง ชนกลุ่มน้อยและชาวเล สามารถกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ตามประเด็นที่ต้องการศึกษา ดังนี้

3.1 ศึกษาการรับรองและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของชาวเลจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในด้านการรักษาจารีตประเพณี ที่อยู่อาศัย นโยบายเกี่ยวกับที่ดิน และการดูแลสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิต โดยมุ่งทำความเข้าใจถึงสิทธิมนุษยชนที่ชาวเลพึงได้รับจากเจ้าหน้าที่ของรัฐตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

3.2 ศึกษาสิทธิ หน้าที่ และสำนึกทางการเมืองของชาวเลในฐานะพลเมืองไทยตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ กำหนด โดยมุ่งทำความเข้าใจถึงสิทธิ หน้าที่ และความสำนึกทางการเมืองของชาวเลในแง่มุมมองความเป็นพลเมืองจากความรู้ความเข้าใจ

เกี่ยวกับสิทธิหน้าที่ความเป็นพลเมืองของชาวเล ความสนใจทางการเมืองของชาวเล และการแสดงออกทางการเมืองของชาวเล

4. ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษา ได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ 2 ประเด็น ดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านประชากร ประกอบด้วย

4.1.1 ประชากร คือ ชาวเลที่อาศัยในชุมชนบ้านแหลมตุ๊กแก (เกาะสิเหร่) ตำบล รัชฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง

4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ

1) ชาวเลในชุมชนบ้านแหลมตุ๊กแก ประกอบด้วย หัวหน้าชุมชน บุคคลสำคัญของชุมชน และชาวบ้านทั่วไปในชุมชนทั้งผู้ชายและผู้หญิง

2) เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้แก่ เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลรัชฎา เจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่ประมงจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรจังหวัดภูเก็ต และครูโรงเรียนเกาะสิเหร่

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

จากการศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการรับรองและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน สิทธิหน้าที่ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ สิทธิพลเมือง ความสำนึกทางการเมือง ชนกลุ่มน้อย และชาวเล พบว่า ชนกลุ่มน้อยได้รับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนจากรัฐ ในมาตรา 8 ตามปณิญาว่าด้วยหน้าที่พื้นฐานของประชาชนและรัฐบาลแห่งภูมิภาคอาเซียน และมีสถานภาพพลเมืองในฐานะปวงชนชาวไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๔๐ อันประกอบไปด้วยสิทธิและหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาที่จะศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

4.2.1 การรับรองและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของชาวเลจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ประกอบด้วย

- 1) การรับรองและคุ้มครองในการรักษาจารีตประเพณี
- 2) การรับรองและคุ้มครองด้านที่อยู่อาศัย
- 3) การรับรองและคุ้มครองในนโยบายเกี่ยวกับที่ดิน
- 4) การรับรองและคุ้มครองในการดูแลสิ่งอำนวยความสะดวกในการ

ดำเนินชีวิต

4.2.2 ศึกษาสิทธิ หน้าที่ และสำนักทางการเมืองของชาวเลในฐานะพลเมืองไทย ตามที่กฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนด อันประกอบด้วย

1) สิทธิของชาวเลในฐานะพลเมืองไทย หมายถึง การกระทำการต่าง ๆ ของชาวเลในการเข้าถึงสิทธิที่ตนเองได้รับในฐานะพลเมืองของไทยเช่นเดียวกับคนไทยส่วนใหญ่ของประเทศ ได้แก่

(1) สิทธิของบุคคล คือ ชาวเลที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยสามารถปฏิบัติ ตามวัฒนธรรม ปฏิบัติศาสนกิจ พิธีกรรม หรือใช้ภาษาของเขาได้อย่างปกติ และต้องไม่ถูกเลือก ปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ

(2) สิทธิในการพิจารณาคดี คือ เมื่อชาวเลได้รับความเสียหายจากการ กระทำของคนอื่นที่ตนไม่เกี่ยวข้องหรือเป็นผู้เสียหายในคดีอาญาต้องได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ

(3) สิทธิในการเข้าถึงบริการของรัฐ คือ ชาวเลต้องได้รับบริการต่าง ๆ ของรัฐที่ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึง เท่าเทียมกัน

(4) สิทธิในร่างกาย คือ ชาวเลที่อาศัยอยู่ในประเทศจะต้องไม่ถูกข่มขู่ ประทุษร้าย หรือฆ่าตามอำเภอใจ

(5) สิทธิของท้องถิ่น คือ ชาวเลสามารถจัดการ ดูแลรักษา และใช้ ประโยชน์ในทรัพยากรของชุมชนหรือท้องถิ่นได้

2) หน้าที่ของชาวเลในฐานะพลเมืองไทย หมายถึง การกระทำของชาวเลที่ ได้รับการรับรองคุ้มครองตามกฎหมายภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๔๐ ได้แก่

(1) หน้าที่ในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง คือ ชาวเลต้องไปลงคะแนนเสียง ของตนในการเลือกตั้งทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับประเทศ

(2) หน้าที่เสียภาษี คือ ชาวเลที่มีรายได้จะต้องนำเงินรายได้ไป เสียภาษีให้กับรัฐ

(3) หน้าที่ในการรับราชการทหาร คือ ชาวเลเพศชายเมื่ออายุถึงกำหนด ต้องเข้ารับการเกณฑ์ทหารเพื่อป้องกันความมั่นคงของประเทศ

3) ศึกษาสำนักทางการเมืองของชาวเลในฐานะพลเมืองไทย หมายถึง การรับรู้ในความรู้ ความเข้าใจ ความสนใจ และการแสดงออกทางการเมืองในฐานะพลเมืองไทย ของชาวเล อันประกอบด้วย

- (1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิหน้าที่ความเป็นพลเมืองของชาวเล
- (2) ความสนใจทางการเมืองของชาวเล คือ ความรู้สึกของชาวเลต่อระบบการเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐ

(3) การแสดงออกทางการเมืองของชาวเล คือ การมีตำแหน่งทางการเมืองและการมีบทบาททางการเมือง ประกอบด้วย การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การเข้าร่วมพรรคการเมือง การมีบทบาทในชุมชน การติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ทางการเมือง การเป็นผู้ประท้วง และการเป็นผู้สื่อข่าวสารทางการเมือง

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 ชาวเล หมายถึง กลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยในชุมชนบ้านแหลมตุ๊กแก (เกาะสิเหร่) หมู่ที่ 4 ตำบลรัษฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

5.2 ชาวเลที่เป็นพลเมืองไทย หมายถึง ชาวเลที่มีบัตรประจำตัวประชาชน และอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านชาวไทยใหม่ หมู่ที่ 4 ตำบลรัษฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

5.3 ชาวเลที่ไม่ได้เป็นพลเมืองไทย หมายถึง ชาวเลที่ไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน และอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านชาวไทยใหม่ หมู่ที่ 4 ตำบลรัษฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

5.4 เจ้าหน้าที่ของรัฐ หมายถึง ข้าราชการหรือพนักงานอื่น ๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับชาวเล ได้แก่ เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลรัษฎา เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่ประมงจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่สาธารณสุขภูเก็ต ตำรวจภูธรจังหวัดภูเก็ต และครูโรงเรียนเกาะสิเหร่

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะได้ข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับการคุ้มครองและรับรองสิทธิมนุษยชน บทบาทและการใช้สิทธิของชาวเลในจังหวัดภูเก็ต ในฐานะพลเมืองไทย ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อรัฐบาลในการกำหนดนโยบาย และมาตรการในการคุ้มครองส่งเสริมสถานะด้านสิทธิมนุษยชนที่รัฐมีต่อชาวเลในฐานะชนกลุ่มน้อยให้เป็นไปตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน มาตรา 8 และตามกฎหมายภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งจะทำให้สามารถกำหนดมาตรการในการรับรองและคุ้มครองการละเมิดสิทธิในด้านต่าง ๆ ของชาวเล อันจะนำไปสู่การรับรู้และเข้าถึงสิทธิเสรีภาพต่าง ๆ ในฐานะชนชาวไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยต่อไป